

Kalp ve ruhun hayat derecesine girmek

Üstad Bediüzzaman Hazretleri, Âyetü'l-Kübra Risâlesi'nde; "İnsanın bu dünyaya gönderilmesinin hikmeti ve gayesi Cenâb-ı Hakk'ı tanıyıp ona iman ve ibadet etmektir" 1 diyerek, insanın aslı vazifesini özetlemiş; bunun açılımını ise Risâle-i Nur Külliyyatıyla yapmıştır. Tevhidin yüksek mertebelerini ve mahiyetini anlattığı Yirminci Mektub'da da, insanın yaratılış gayesine dikkat çekerek, çok mühim mânâları haiz şu ifadeleri kullanmıştır: "Kat'iyen bilki; hilkatın en yüksek gayesi ve fitratın en yüce neticesi iman-ı billâhtır (Allah'a imandır). Ve insanîyetin en âlî mertebesi ve beşerîyetin en büyük makamı iman-ı billâh içindeki marifetullahıdır (Allah'ı bilmek, tanımaktır). Cin ve insin en parlak saadeti ve en tatlı nimeti, o marifetullah içindeki muhabetullahıdır (Allah'ı sevmektir)" 2

Bu kadar mühim vazife ve gayelerle bu dünyaya gönderilip, çok kapsamlı cihazlarla donatılan ve nihayetsiz kabiliyetler verilen insan, yaratılış gayesinden saparsa büyük bir hüsrana dûçâr olup ebedî hayatını tehlikeye sokar.

İnsan, his yanılmasıyla dar bir kabir hükmünde olan dünyasını çok geniş tasavvur ederek, şu kısa ve fani ömrünü fani şeylere sarf edip, büyük bir hataya düşer. Bunun mühim bir sebebi ise, "İnsanın vücudunda birkaç daire vardır. Çünkü hem nebâtîdir, hem hayvânîdir, hem insânîdir, hem imânî. İnsanı hata ve galata atan, bu dört tabakadaki farkı riâyet etmemektir." 3

Her şeyi, fani olan dünya hayatına ve cismânî yaşayış ve hayvânî hayata, yani nefsin süflî arzularına endeksleyen insan, netice olarak, semeresiz bir hayat ve perişanîyet bulur. Bu sefih ve sefil durumdan kurtulmak için "hayvaniyetten çıkıp, cismânîyeti bırakıp kalp ve ruhun hayat derecesine girmek"4 mecburiyetindedir. Yani "imanla, dizgini cism-i hayvânînin elinden alıp, hayat dairesi çok daha geniş olan kalp ve ruha teslim etmelidir."5 Çünkü "insana verilen bütün cihazât-ı acibe, bu ehemmiyetsiz hayat-ı dünyeviye için değil, belki pek ehemmiyetli bir hayat-ı bakiye için verilmişler." 6 "Demek ahsen-i takvim sûretinde yaratılan insan, hayat-ı dünyeviyyeye hasr-ı fikr etse, yüz derece, sermayece hayvandan yüksek olduğu halde, yüz derece serçe kuşu gibi bir hayvandan aşağı düşer." 7 "Evet insan nebâtî cismaniyeti cihetiyle ve hayvânî nefsi itibarıyla, sağır bir cüz (küçük, ehemmiyetsiz bir parça), hakîr bir cüz'î (değersiz bir fert), fakir bir mahlûk ve zayıf bir hayvandır." 8

"Kendisine verilen çok ehemmiyetli istidatlar ve ehemmiyetli vazifeler tevdi edilen o istidatları (kabiliyetleri)" 9 "imanın nuruyla ve İslâmiyetin terbiyesiyle tekemmül edip, insanîyet cihetinde, abdiyet içinde bir sultan" 10 derecesine çıkan insan, kalp ve ruhun hayat derecesinde kalmakla bu sultanlığını muhafaza eder. Kalp ve ruhun hayat derecesini Üçüncü Lem'a'da anlatan Üstad Bediüzzaman Hazretleri, meseleyi şöylece özetliyor: "Hayat-ı kalbi ve ruhiye medar olan marifet-i İlâhiye ve muhabbet-i Rabbaniye ve ubudiyet-i Sübhaniye ve marziyât-ı Rahmaniye cihetiyle, bu dünyadaki fani ömür, bâkî bir ömrü tazammun eder ve bâkî ve lâyemut bir ömür hükmüne geçer." 11

Bir memur ve misafir olarak şu dünyaya gönderilen insan, Allah'ı isim ve sıfatlarıyla tanımak, O'nu sevmek, O'na ubudiyetini arz etmek ve O'nun emri ve rızası dairesinde hareket etmekle kalp ve ruhun hayat derecesine girer. Bu

sayede bütün ömrünü ahirete mâl eder. Hakiki saadet, halis sürur, şirin nimet ve safi lezzete mazhar olur. “Kendisine verilen kalp, sır, ruh, akıl hatta hayal ve sair kuvvelerin hayat-ı ebediyeye yüzlerini çevirerek, her biri kendine lâıık hususî bir vazife-i ubudiyet ile meşgul olarak hakikî terakki yolunda mesafe kat eder.” 12 “Kendini misafir bilip, misafir olduğu Zat-ı Kerîmin izni dairesinde sermaye-i ömrünü sarf eder. Öyle geniş bir daire içinde uzun bir hayat-ı ebediye için güzel çalışır ve teneffüs edip istirahat eder; sonra âlâ-yı illiyine kadar gidebilir. Hem de bu insana verilen bütün cihazat ve âlât, ondan memnun olarak ahirette lehinde şehadet ederler.” 13

Evet, “insan çendan fanidir; fakat beka için halk edilmiş ve bâkî bir zatın âyinesi olarak yaratılmış ve bâkî meyveleri verecek işleri görmekle tazvif edilmiştir.” 14 Bu itibarla, günümüzün zorlaşan şartları altında inanan insan, Allah’a vâsıl olacak en kısa ve en selâmetli yolu bulmak mecburiyetindedir. Bu yolu Üstad Bediüzzaman Hazretleri şu şekilde özetlemiştir: “İttiba-ı sünnet, ferâizi işlemek, kebairi terk etmek, namazı tadil-i erkân ile kılmak ve namazın arkasındaki tesbihatı yapmak” 15 eşgul olmaktır. Acz, fakr, şefkat ve tefekküre dayanan, yani kalp ve ruhun hayat derecesi olan bu selâmetli yoldan yürümek akl-ı selim olan her mü’minin vazifesi olmalıdır.

DİPNOTLAR:

1- Şuâlar, s. 166, 2- Mektubat, s. 374, 3- Mesnevî-i Nuriye, s. 330, 4- Age., s. 282, 5- Sözler, s. 339, 6- Age., s. 517, 7- Age. 518, 8- age. 525, 9- age. 526, 10- age. 525, 11- Lem’alar 36, 12- Sözler 514, 13- age. 517, 14- Lem’alar 39, 15- Mektubat 777.

24 Mart 2011, Perşembe